ఒక వికృతి లోంచి

నల్లటి చీకటి రొచ్చులో పొర్లుతూన్న పందుల్లా ఉన్నాయి మబ్బులు.

ఆ పాడుబడిన రైల్వే క్వార్టర్స్ వెనక తలుపు నుంచి కింది మురుక్కాలువలోకి ఒకటి రెండు మూడు నాలుగైదుగా.. నశించిపోతున్నాయి మెట్లు.

ఆ నాశనానికి పై మెట్టుమీద కూచుని తను....

జీవితంలోని శ్రమనూ, ఖేదాన్నీ, స్వేదాన్నీ, కన్నీళ్ళనీ పిండేసిం తర్వాత మిగిలిన పిప్పి ఆనందంలా ఉన్నాడు.

పాడుబడి, పెంకులూడి, పెచ్చులూడి, చీకిపోయాయి. చివికిపోయి ఛిద్రమైన ఆ చీకటింటి వెనుక తలుపు తెర్చుకు... కింద కుల్ళుకాలువలోకి పతనమైపోతున్న మెట్ల మీద... పై మెట్టుమీద జారుడుతనం, పైమెట్టు మీద కింద కుళ్ళులో కలిసిపోతున్న శైథిల్యం మొదలులో తను...

ఆనందం కోసం హత్య తప్పదు...

అది నిత్యసత్యం... ఏది సత్యం? ఏదసత్యం?

"ఎస్! తప్పదు... తప్పదు!"

అందుకే నేనాందిస్తా హత్య చేసాచ్చా గదా ఒక ఆత్మను...

తప్పనిసరి ఆనందాన్ని ధరించాలి.

ఆకాశాన్ని చీల్చుకుని బలవంతంగా సగం చంద్రుడు... మబ్బుల్నించి రాల్తోన్న చినుకుల్ని కావలించుకుని కరిగిన వెన్నెల, మురుక్కాలువలో మెరిసిపోతోంది. మళ్లీ మబ్బుల పందులు సగం చంద్రుణ్ణి తొక్కేశాయి. ఆ మూలుగు ఈదరు గాల్తో కలిసి వినిపిస్తోంది.

చావు.. సగం చంద్రుడా ఛావు! పందులా నందిస్తాయి. చీకటానందిస్తుంది. మురుక్కాలువా నందిస్తుంది... ముష్టిగాలి ఆనందిస్తుంది. మురికి నేనానందిస్తాను. ఛావు.. సగం చంద్రుడా...

"డాక్టర్ ! డాక్టర్!"

"ఎవరు? ఎవరది పిలుస్తున్నారు? నన్నే.. ఎందుకూ? హత్యచేసొచ్చాననా? అమ్మో! ఎలా తప్పించుకోనూ... ఇక్కణ్నించి దూకితే సరాసరి మురుక్కాలువలో పడి కశ్మలంలోపడిపోయి కంపు కంపు... ఛీఁ ఛిఛి ఛీఁ!

"డాక్టర్! డాక్టర్!" సీతాపతి.

"హైఁ..." ఊపిరి పీల్చుకు..... నెమ్మదిగా వినీ వినిపించక అన్నాను.

"హాస్పిటల్‌నించి వెళ్తూ ఇటెందుకో ఆగాను. మీ పాట వినిపించింది. ప్లీజ్... కంటిన్యూ!"

నే....నే....ను పాటపాడుతున్నానా?! ఈ గాడ్దె కొడుకు... వాడి సైకయాట్రీ ట్రిక్కులన్నీ నామీద వాడుతున్నాడు. అది ఫోన్జేసుంటుంది... ఈ దొంగకొడుకు నన్ను వెదుకుతూ వచ్చుంటాడు. నాకు తెలీదనుకుంటున్నాడేమో... పిచ్చ నాయాలు! పిచ్చ నాయాలు! నాకు తెల్సొరే! ఐ టూ హోల్డె డాక్టరేట్!" ... కసిగా అనుకుని జేబుల్తడుముకున్నా సిగరెట్టు కోసం....

గా..ష్! నే.. ను లుంగీ బనియన్మీదున్నా. కాళ్లకి సాండల్స్.

"తీసుకోండి". సీతాపతి మార్ల్‌బరో పెట్టె ముందుకు చాచాడు.

నా ప్రమేయం లేకుండానే నా వేళ్లూ, నా నోరూ వేటి పనవి చేసుకు పోతున్నాయి.

మార్ల్‌బరో! ఎందుక్కాల్చవ్రా? మార్ల్‌బరో కాలుస్తావ్? రెడ్‌నైట్ తాగుతావ్? ఎవడ్తో కత్తీ, ఎవడ్తో నెత్తీ... సంపాదించీ సంపాదించీ చచ్చిపోతా వొరెరేయ్!

"థాంక్స్! భోంచేసి అలా పొద్దుపోక మెల్లిగా ఇలా నడుచుకుంటూ..."

అవునూ... వీడికెందుకూ ఎక్స్‌ప్లనేషనిస్తున్నా? అప్రయత్నంగా టైం చూసుకున్నా. రెండున్నర తెల్లవారుజాము... వీడు...? హాస్పిటల్నించీ వస్తున్నాట. మరి నేననున్నదేమిటో 'భోంచేసి ఇలా నడుచుకుంటూ వచ్చానని అన్లా?'

తెలుస్తోంది - సీతాపతీ, నేనూ ఇద్దరం అబద్ధాలాడుకుంటున్నాము. నిజంగానే నాకు పిచ్చా? కాద్లే. వీడే.. ఈ సీతాపతిగాడే దాన్తో అంటం నే విన్లే?

"నో నో నో! నాటెటాల్! స్కిజఫ్రీనియా ఈజెప్రెటీ బిగ్ వర్డ్ టుయూజ్! హీ ఈజ్ సఫరింగ్ ఫ్రమ్ ఎసార్టాఫ్ కాంప్లెక్స్. బోత్ ఇన్ఫీరియారిటీ అండ్ సుపీరియారిటీ కాంప్లెక్సెస్ ఆరివ్వాల్డ్ ఇన్దిస్ కేస్! నన్నర్థం చేసుకోండి. మీకు పెద్దగాచెప్పనవసరం లేదు!"

ఎ కాంప్లెక్స్ ఆఫ్ కాంప్లెక్సెస్... ఏదో సమ్ ఫకింగ్ సిండ్రోమ్.

ఇంటి ముందు కారాపాడు సీతాపతి.

"గుడ్‌నైట్!" అంటూ గేర్ ఛేంజ్ చేశాడు.

"నో.. గుడ్ మార్నింగ్!" పళ్లన్నీ తెరచికసిగా నవ్వుతూ అన్నా.

నిర్వికారంగా చూసి నవ్వి, "ఎస్, గుడ్ మార్నింగ్!" చీకట్లో కలిసిపోయాడు.

'మెల్లిగా దొంగలాగా నా ఇంట్లోకి నేనే ప్రవేశించా. తలుపు తెరిచే ఉంది.

చప్పుడు చేయకుండా మెల్లిగా తలుపుబోల్ట్ చేశా. ఉంది...! అక్కడే...! సోఫాలో. కాళ్లు టీపాయ్ మీద పెట్టుకుని. పక్కన నీలికాంతి పరుపు వెలుగు, రేఖామాత్రంగా రేగిన జుట్టూ, నుదురూ, ముక్కూ, పెదవుల వంపూ, గడ్డం విరుపూ.... నల్లటి మేఘం అంచులకు అద్దుకుని మెరిసే అజ్ఞాత కాంతిరేఖలాగా.

ఓహోహో, గొప్ప కవిగాడివిరా నువ్వు! వీళ్లకవేం పట్టవ్రా! నువ్వో కవివనీ, నీకో పాటుందనీ, నీవు అద్భుత చిత్రకారుడివనీ.... వీళ్లకొద్దోరే! నా నిశ్శబ్ద శబ్దాలు ఆ చెవులను తాకుతున్నాయని తెలుసు.

సోఫా వెనక్కి చేరి ముందుకొంగి చూశా.

"దయచేసి ఇప్పుడేనా పడుకోండి తెల్లవారుజాము మూడైంది!" కదలకుండా అలాగే కూచుని అందామె.

"ఇప్పుడానందంగా ఉందా? ఊళ్లో ప్రతీ గాడ్దెకొడుక్కీ తెలుస్తుంది కదా నేనెంత నిన్ను హింసిస్తున్నానో! నువ్వు అపర భూదేవిలాగా మహాసహనంతో కష్టాల్నీ, కన్నీళ్లనీ కడుపులో దాచుకుని పాపం.. నాలాంటి పిశాచిగాడితో అపర వికృతుడితో ఎంతెంత కష్టాలు పడుతున్నావో!" పళ్లన్నీ తెరచి కసిగా నవ్వుతూ అన్నా.

"ప్లీజ్! వద్దు దయచేసి వెళ్లి పడుకోండి!" ఎట్లాంటి భావములేదేం? ఏడవచ్చుగా? కళ్లసలు తడికూడా కాలేదే? వెళ్లేప్పుడు మొహంమ్మీద ఊసి వెళ్లాగా, సిగ్గుతో ఏడవదేం?!

దగ్గరగా వెళ్లి నిలుచున్నా. సరిగ్గా నా ఎత్తుందామె. అయిదూ మూడు. ఆమెలోంచీ నేనింత వరకూ గుర్తించలేని పరిమళం ఉధృతంగా రేగుతోంది. ఆమెన్చూస్తే అన్నమయ్య పువ్వుల పాట గుర్తొస్తుంది.

"పువ్వు మీద రెండు పువ్వులు. పువ్వుల మధ్యనో పువ్వు...పువ్వు కింద ముప్పై..." వద్దూ... వద్దూ ... నోరొమాంటిససమ్."

"పాథటిగ్గా... సారోపుల్గా... జీవితం రసహీనంగా కనబడ్తోందా మల్లికాదేవిగారూ?" కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టి గుచ్చి చూస్తూ అన్నా పువ్వు మీది రెండు పువ్వుల్వికసించి...హాఁ.

ఆమె కదలబోయింది నా ముందునుంచీ.

ఒడిసిపట్టుకున్నా. నా చేయి వణుకుతోందేం?

ఇంత బలహీనంగా ఉన్నానేం? అయినాసరే బలంగా పట్టుకున్నా. రవికె చేతికింద మోచేతి మీద నగ్నంగా ఉన్న సున్నితమైన చర్మాన్ని కసిగా నలిపా.

"అమ్మా!"

హాఁ... ఏడ్చు.... ఏడ్చు అందమా! మనస్సు లేక పోతేనేం శరీరముందిగా ఏడ్చు! బొటనవేలూ, చూపుడువేలూ మధ్య ఆమె చర్మం పిగిలిపోయేట్టుగా కసిగా...

"ప్లీజ్.....వద్దు! అమ్.....మ్....మ్మా...!" గింజుకుంటోంది.

గేలానికి వేలాడుతున్న రంగురంగుల చేప చెమక్కులు, తెల్లపావురాయి మీద కసాయి చేయి.

—ఒక విక్కృతి లోంచి

"వాడ్నెందుకు పంపించావ్.... గాడ్దెకొడుకు రేప్పొద్దున్న క్లబ్బులో అందర్తోటీ వాగుతాడు. నన్ను పిచ్చోణ్ణి చేసి చూపించేందుకే కదా ఈ నీ ఆటలు.. చెప్పు, వాడ్నెందుకు పంపించావ్?"

నా పట్టునుంచి తప్పించుకుంది. సోఫాలో వొదిగి మూలక్కూచుంది. లేదు లేదన్నట్టుగా తలాడిస్తోంది.

లేదన్నట్టుగానా? వద్దన్నట్టుగానా? వద్దేనేమో ...హింసించొద్దనేమో... లోపలెందుకు హాయిగా ఉంది నాకు.... ఎరోటిగ్గా ఉంది. ఎస్.. ఎరోటిక్! ఆమె చర్మాన్ని నలిపిన వేళ్ళని వాసన చూసుకున్నా అప్రయత్నంగా.

తోడేలు.... మానసం....

వేళ్ళ సిగరెట్ కంపు కొడ్తున్నాయి. ఛీ! ఛీ.. ఛిఛి...ఛీ!

దీన్దగ్గర మంచి వాసనొస్తోందేం మరి? ఆ వాసన తగల్లేదేం? నా చేయికి అంటుకోలేదేం? మల్లెపువ్వున్నలిపితే పసరు పురుగు వాసనొస్తాదేం?

నరాల రహదారుల్లో లూటీలూ,దోపిడీలూ దహనకాండలు. మంటలు మంటలు.. మహోదగ్రజ్వాలలు.. కసికసిగా అదుపు తప్పిన నిధువనాగ్నిజ్వాలకీలలు రేగి రేగి..

చూడూ చూడూ వాణ్ణి చూడూ చిత్తకార్తె కుక్కలా లేడూ! అదుగో జొల్లు కారుస్తున్నాడూ చూడు చూడూ... అరే! ఇదిగో ఇక్కడా... వీడే.. చూడూ... చూడూ... వీడే వీడే గుసగుసలుగా.. ఎవరు? ఎవరది?

పడకగది తెర గాలికి రెపరెపలాడ్తోంది. లోపలికి వెళ్లేప్పుడల్లా తలుపు పక్కనే ఉన్న హైబాయ్‌కి రాచుకుని వెళ్తోంది. హైబాయ్ డ్రావర్‌కున్న హేండిల్ కర్టెన్ని తగుల్కొని లాక్కున్నప్పుడల్లా 'డూఁవ్......డూఁవ్...' అనే శబ్దం చేస్తోంది.

నో! హేల్యూసినేషన్ కాదు. యిల్యూషన్.. నో నో నో! అయ్ అమ్ట్ పారనాయిడ్.... కాదు, కాదు.. లేదు లేదు.

మూలకొదిగి సోఫాలో భయంభయంగా చూస్తోన్న మల్లిక.... ఛీఁ... ఏమవుతోంది నాకు? ఈ.. ఈ మల్లికనా ఇట్లా హింసిస్తున్నా? పువ్వులాగా జాలిగా, గువ్వలాగా అసహాయంగా నామీద కురిసిన మానవత్వం....

"సారీ... సా....రీ.... అయామ్ రియల్లీ సా....రీ...! నాకు తెల్సు నాకేమీ కావటం లేదు. కానీ ఏదో అవుతున్నా. జస్ట్ ఎమోషనల్లీ అప్సెట్. దట్సాల్! సారీ... ప్లీజ్ ... ఫర్గివ్మీ!" ఏదో అజ్ఞాతశక్తి నాలోని మిగిలిన కొద్ది ప్రాణమూ పీల్చి వేసింది. మండుతున్న మిడిగుడ్ల చుట్టూ చెమ్మ ఊరుతుండగా కుప్ప కూలిపోయా అట్లాగే ఆమె ముందు, సోఫా కింద ఆమె కాళ్లదగ్గర కూచున్నా. నా తల కాళ్లు ముడుచున్న ఆమె ఎడమ పాదం మీద ఉంది సరిగ్గా, హాయిగా ఉంది. చల్లగా .... "ఇట్స్.. ఇట్సాలైట్.." వినీవినబడక శబ్దించీ శబ్దించక మల్లిక... తాకొచ్చు కదా? అట్లా చల్లగా తలమీద చెయ్యి వేసి నా వెంట్రుకల్లో వేళ్లు జొనిపి నన్ను లాలించొచ్చుకదా?

వెంట్రుకలు...? నీ బోడి నెత్తిమీద! బట్టతల వెధవా!

కమ్చీ... 'చెళ్....!'

కాటరీ.... 'చుర్ర్ర్...!'

మెల్లిగా మెలమెల్లగా తలెత్తి చూశాను.

ఎస్... సూటిగా నా నడినెత్తిమీదున్నాయి మల్లిక చూపులు. ఆ చిరు వెల్గుల్లో విచిత్రంగా మెరుస్తుంటోందా నా బట్టతల?

ఏమిటిది? క్షణమోరీతిగా ఆలోచిస్తున్నాదెనికీ? బైపోలార్ డిసార్డరా? కాదు. కాదు. లేదు...నేను మామూలుమనిషిని. ఎస్ అయామ్ అ నార్మల్ హ్యూమన్బీయింగ్... అంతే!

కదల్దేం ఈ ముండ ఇంకా నన్ను దయ్యాన్ని చూసినట్టు చూస్తుందేం...

చటుక్కున లేచి నిలుచున్నా. నాతోపాటు ఎగిరిన నా బొజ్జ లొడలొడా ఊగింది.

వికృతుడూ...... వికృతుడూ.....డూ..... డూ.....డూవ్......డూవ్.....

కోపంగా వెనుతిరిగి చూశా.

డోర్ కర్టెన్కి నేనంటే భయం వేయలే. హైబాయ్‌కీ భయం వేయలే. గాలికీ భయం వేయలే.

మరి దీనికెందుకూ భయం?

''లే! నిన్నేం చంపేనన్తున్నానా అట్లా చూనన్తున్నావ్? వాణ్ణెందు కు పంపించావనడిగానంతే! లే, పైకిలే!'' హుంకరించా.

''ఎవరిని?'' విస్మయంగా అడిగింది.

''వాడే.. పిచ్చి డాక్టర్.... సీతాపతిగాడు. వాడికి నేనా రైల్వేక్వార్టర్స్ దగ్గర కూచుంటానని ఎట్లా తెలిసింది? నీకూ వాడికీ మధ్య క్లైర్వాయంట్ లింకేమైనా ఉందా? నువ్వు చెప్పకుండా ఆ గాడ్దెకొడుక్కి ఎట్లా తెల్సింది? చెప్పు, చెప్పూ!''

''సీ...సీతాపతా! నిజం... నాకేం తెలీదు. సీతాపతిగారితో నేనేం చెప్పలా! నిజం. ప్లీజ్.. బిలీవ్మీ... మీరూహించుకుంటున్నారంతే!''

''అంటే? నాకు ఊహల్తప్ప వాస్తవాల్తెలీవనా నీ బోడి ఉద్దేశం?'' చెయ్యి దొరకబుచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించా... చురుగ్గా తప్పుకుంది మల్లిక.

పామూ.... ముంగిసా...

బుస్....హిస్‌హిస్స్...స్స్...

వంకీ తిరిగిన కోరలు... పగడాల కళ్ల గుళ్లు.

పొలుసులు పొలుసులు... మెత్తటి కుచ్చుల బొచ్చు.

పామేదీ? ముంగీసేదీ?

డూవ్......డూవ్......డూవ్......

కోపంగా తిరిగి చూశా.

'కర్టెన్.... హైబాయ్.....ఆట'

నాలుగడుగులు పరుగెత్తి గబాల్న కర్టెన్ని దొరకబుచ్చుకున్నా. కుచ్చుగా చేసి

రెండు చేతుల్నిండా పట్టుకుని దానివేపు చూశా. నా చేతుల పట్టుదగ్గర సన్నగా అయ్యి పైనాకింద విడిగా విప్పారి ఇసుక గడియారం ఆకారంలో ఉంది కర్టెన్. పైన వికసించిన రొమ్ములూ... మధ్యన్నడుమూ... మళ్లీ కింద విడిగిన జఘనం.... భలే భలే... థర్టీసిక్స్. ట్వెంటీఫోర్, ఫార్టీసిక్స్.. సెక్స్... అదుగో మళ్లీ ఎరోటిసిసమ్... ఇసుక గడియారం.. ఆడదా?

ఛావు! ఛావు ముండా! బలంగా గుంజా. రింగులు తెగి నా కళ్లముందు కుప్పకూలిన తెర.

అదెందుకూ ఇట్లా నా కాళ్ళమీద పడదూ? పడాలి! పడాలి! యావత్ప్రపంచమూ నా కాళ్ళమీద పడాలి - కుప్పకూలిన ఈ ముష్టి కర్టెన్లాగా.

వెనక్కు తిరిగి చూశా.

మోచేతి పై భాగాన్ని నిమురుకుంటూ నావంకే చూస్తోంది మల్లిక. నీడగా, జాలిగా, ఆమె వెనక గోడకి తాపడం చేసిన 'కాస్మిక్ డాన్స్' మసక రంగుల్లో 'మధు డాంగే' సృజన తక తరికిట నక ఝుణు తథింగిణతోం... నాథిర్ దిర్తా నాధిర్ దిర్తా... ధిరక్ ధిరక్!

ఎప్పుడో వెనకాల చీకటి కాలం మొదట్లో పదివేల మిలియన్ల ఏళ్ల క్రితం కారణం తెలీని విస్ఫోటం జరిగి 'భా....ం' అతి పురాతన వాయువుల్ని భువనభోంతరాళాల్లో నింపి...

గామోహాట్ బిగ్ బాంగ్... టెన్ థౌజండ్ మిలియన్ డిగ్రీస్ అబ్సొలూట్ టెంపరేచర్.. కణకణకణ నిప్పులు చెరిగీ ఝుణఝుణఝుణ డప్పులు మోగేకాలం. విశ్వభావ నృత్యం.. శివ శంకర హర నటరాజా...కాస్మిక్ డాన్స్ .. కల్పం..... బ్రహ్మగాడిరోజు నాల్గువేలా ఇరవై మిలియన్ల కాలం.....

వద్దూ వద్దూ!

ఆ నేపథ్యంలోంచి.. ఆ పురాతనత్వపు సత్యాల నకళ్ళ నేపథ్యంగా మల్లిక ఇప్పుడు ఈ క్షణం నా వాస్తవాల ప్రస్తుత సత్యం... స్త్రీ.

కాళ్లు బలహీనమవుతున్నాయి.

కళ్లవెంబడి నీళ్లు కారుతున్నాయి.

కుప్పకూలిన కర్టెన్ పక్కనే తలుపుకానుకొని కూచుండిపోయా.

✦✦✦

"ఆ పందిపిల్ల ముడ్డి కడిగి వస్తున్నా. అయినా ఇంత వికారప్పుట్టుక నేనింతవరకూ చూళ్లేదే! అయినా అవేం చెవులూ ముక్కులే... చూడుచూడు అచ్చుగుద్దినట్టు... ముట్టె ముందుకొచ్చీ...ఛీ! ఛిఛీ!"

నాలుగేళ్ల పిల్ల నేను. నాకూ లోకం తెలుస్తుందనీ, నాకూ జ్ఞానమొచ్చుంటుందనే జ్ఞానం లేని పెద్దత్త భాగ్యలక్ష్మి నామీద చూపిన ఏహ్యతని మౌనంగా భరించిన నేను.....

నా పుట్టుక నా చేతుల్లో లేదే.. తెలియనితనం.

"నాయనా విష్ణుమూర్తీ! నీకు నమస్కారం. పక్కకు తప్పుకో!" మానేజరు వెంకోబరావు చమత్కారాలని అర్థం చేసుకోలేని జ్ఞానశూన్యత.

ఇంటిదగ్గర నెమిలీకను పట్టుకున్నంతగా సున్నితంగా, పాదరసాన్ని అరచేతిలో పట్టుకున్నంతగా జాగ్రత్తగా మోసి పార్కులో అమేధ్యం చుట్టిన కాయితప్పొట్లాన్ని విసిరినట్టు విసిరేసే పనివాడు నారాయణ.

అసహ్యంగా పుట్టి అసహ్యంగా పెరిగి రోజుకో కొత్త ఉపమానం రోజుకో వీసం పెరిగే రోత....

.... అలసిపోయి, మకిలిపట్టిన బుగ్గలు కన్నీళ్ల బురద కుప్పలయితే...

సీసాలో రంగు ద్రావకం.. గ్లాసూ గ్లాసూ గొంతులో పోసుకుంటూ, మెలితిరిగిన మీసాలు తుడుచుకుంటూ డిప్యూటీ ఇన్స్పెక్టర్ జనరల్ ఇంట్లో కూడా.... డీయైజీనే.

"యాయ్... ఈ లంజెకొడుకు నిజ్జంగా నాకే పుట్టినాడంటావేమే, నీలవేణీ! మా ఇంటా వంటా లేవు గదే! ఈ పురుగు పోలికలూ...థూత్!"

పురుగు తండ్రి... ఇంకో పురుగు.

కాలమే కరుణించిందో ప్రకృతి ప్రసాదించిన వికృతికి పరిహారంగా ప్రకృతే నాకు లక్షల ఆస్తిని, తండ్రి అనబడే వ్యక్తి మరణం రూపేణా ప్రసాదించింది.

అడుగు తీస్తే కసి.

అడుగు వేస్తే కసి.

అటు తిరిగితే రోత.

ఇటు తిరిగితే జుగుప్స.

శ్రీ మహాలక్ష్మి తెచ్చిచ్చిన సుఖాలు... నరకాలై

పై గదిలో కిటికీలు లేని గదిలో శబ్దాలు చేరని గదిలో... నన్ను ప్రేమించే అక్షరాల మధ్య... నేను రమించే కావ్యాల నడుమ...

నేను విసిరేస్తే విసరబడే వాయులీన రాగాల దైన్యంతో కసికసిగా బిగ్గతీసిన తీగల మీద కమానును రాస్తూ ఆ ఒరిపిడిలో చిట్లిన స్వరాల రవ్వలు నా స్వాంత ఏకాంత లోకాల తిమిరాన్ని కాంతిమంతం చేస్తూ వర్ణహీనమైన బతుకు కాన్వాస్మీద ఊహల సహస్ర వర్ణాలు అద్దుకుంటూ నేను సాలిడ్ స్టేట్ ఫిజిక్స్.... సామవేద గమకాలూ, కాంతి సాంద్రత కొలిచే యత్నాల్లోంచీ ఆర్కిడ్స్ కోసం నే కట్టుకున్న గ్రీన్ హౌస్ నీడల్లో జీవిస్తున్న తరుణంలో అప్పుడు హేమంత తుషారంలాగా..

బయొలాజికల్ స్టడీ అని తారసిల్లిన మల్లిక. బేలగా జాలికళ్ల మల్లిక.

అచి తూచి కొలిస్తే ముల్లుపోని ఆడతనం మల్లిక. భయం భయంగా నా శరీరమూ మనసూ రెండూ చేతుల్చాస్తే అందుకుని జీవితపు అతి పెద్ద అసహ్యం... దారిద్ర్యం నుంచీ నా వైభవాల జుగుప్సల్లోకి దూకేసిన మల్లిక.

ఈ మల్లికనా హింసిస్తున్నది?

నెమ్మదిగా లేచా. భయంగా ఆమెవేపు చూశా.

నెమనెమ్మదిగా అడుగులో అడుగేస్తూ నావేపు వచ్చి,

"పడండి, ప్లీజ్! పడుకోండీ!" నా భుజం మీద మంచుహస్తం. అతి వేగంగా నా చర్మం కింద ప్రవహిస్తున్న రుధిర స్రోతస్విసులు ఘనీభవించి...

'వేసుకోండి" చేతిలో రెండు నైట్రోజీపామ్ మాత్రలూ, గ్లాసులో నీళ్లూ.

ప్రవహిస్తున్న మురుక్కాలువ పక్క ఘనీభవించిన శాద్వలసదృశంగా మల్లికనబడు స్త్రీ.

✦ ✦ ✦

వెన్నెల తునకలు తునకలుగా పక్కమీద పడుతోంది. హేమంతాన్ని కౌగిలించుకుని ముక్కలు చెక్కలై పడున్న వెన్నెలకు నా స్పర్శకు అందని స్నిగ్ధత్వమేదో ఉంది. మెల్లిగా నిమిరా. బెడ్ స్ప్రెడ్ శాటిన్ స్పర్శ కాదా అది? కాదు కాదు వెన్నెలదే.

ఏదో ఒక అజ్ఞాత పరిమళమున్నట్టుంది/ ఈ వెన్నెలకు.

మొహానికి వెన్నెల పరుచుకొనేలా సర్దుకుని పడుకున్నా. గాలి గుండెల్నిండా పీల్చుకున్నా. నా వంటినిండా వెన్నెల వ్యాపించిన భావన. దూరంగా తీతువు కూస్తూ వెళ్లిపోయింది.

"థూ! థుథుథూ! అశుభం అశుభం....!"

ఆక్రోశాలు, నిట్టూర్పులూ, ఉద్వేగాలూ, బుసలూ, సెగలూ, పెనుగులాటలూ. పైథాగరస్ పైకోణం నుంచీ తొంగి చూసిన నా మిడిగుడ్లలో దూరిన సభ్యనాగరికుల మృగచేష్టల నీడల దృశ్యాలు..

అడుగుల్లో తడబాట్లు.

తప్పటడుగులూ, తప్పుటడుగులూ.

శరీరానికి నరాలకీ వంతెన వేసే ప్రాకృతిక సుఖభావన....

నేనూ మనిషినే.

ఆఫ్టరాల్ అయామె హ్యూమన్బీయింగ్.

ఎస్.....నో.....!

కాల్పనిక జగత్తుల్లో మార్మిక రచనల్లో మరో చిత్రం.

వెడల్పాటి చెవులూ, ముందుకొచ్చిన మూతీ, మిడిగుడ్లూ... సాలిడ్ స్టేట్ ఫిజిక్స్‌లో పిఎచ్.డి... డాక్టర్! డాక్టర్.. బట్టతల డాక్టర్! మేలు మేలు అలోపేషా యూనివర్సాలిస లేదు.... మొత్తంగా నున్నగా కుబుసం విడిచిన బురదపాములాగా.. యాక్....యాక్! యా...యా...!

"యా... యువారైట్!" అదే సరైందా? ఆ ఉపమానమే సరైందా?

"అవునవును. అదే నేనంటున్నా."

అంటే ఆలోచనలున్న మృగాన్నా నేను?

"ఎస్!"

"యూ బాస్టర్డ్!" పెద్దగా అరిచి, లేచా.

ఒళ్ళంతా చెమటలు.. గది నిండా వెలుగు... ఎదురుగా సీతాపతీ, మల్లికా - నన్నే చూస్తూ...

"ఎస్... యు వార్రైట్! ఇదే క్షణం మీరు మానసిక స్థిమితం కోల్పోకూడదు!" మల్లికతో అని, నా దగ్గరగా వచ్చాడు సీతాపతి.

"డాక్టర్! కల కంటున్నట్టున్నారు. చూడండి. నేనూ..... సీతాపతిని. దిసీస్ యువర్ వైఫ్!"

కలా? కల....! కలకల ... జలజల...జలపాతం...అంతు తెలీని పాతాళంలోకి దూకే పేద్ద జలపాతం పై నుంచీ దూకుతోన్న భావన.

ఎంతకూ అడుగు తగల్దేం?

మల్లికెందుకు నిస్సహాయంగా చూస్తోంది?

దిస్ హోల్ వరల్డ్ ఈజ్ గోయింగ్ యిన్ టు అ హోల్ అని అరవాలనుంది. అంతా.. అందరూ .. అలికినట్టె నీడలు నీడలుగా మారి కరిగి, ద్రవాలై ప్రవహిస్తూ.... అదుగో ఏదో మహాబిలం.. చిమ్మటి చీకటి. అందులోకి వెళ్ళిపోతున్నారు. అందరూ.. అన్నీ... మధుడాంగే అఖిలాండ నాట్యం, సీతాపతీ, సోఫా, డ్రెస్సింగ్ టేబుల్, పిచ్చుకలూ, తోటలూ ... అందరూ.. అన్నీ కరిగి కరిగి ప్రవహిస్తూ ఆ చీకటి బిలంలోకి ... నా చేతులు కరుగుతున్నాయి. మల్లిక జలజలా రాలిపోతోంది. అదుగో అదుగో ... అదే... ముట్టె ముందుకొచ్చీ....కరుగుతోంది. మిడిగుడ్లు కరిగిపోతున్నాయి. బుట్ట చెవులూ ప్రవహిస్తున్నాయి. నేను వెళ్ళనందులోకి. ఆ బిలంలోకి.. వద్దు! చీకటి ... నేను కరగను! ఆ చీకటి గుహలోకి ప్రవహించను. వద్దు వద్దు! వద్దు... మ...మ...... మ.....ల్లి.....కా! ప్లీజ్... సేవ్మీ....!

"నేను చెప్పాను మీకు...ఏది ఏమైనా అతనూ మనిషే!" సీతాపతి ఆ చీకటి బిలంలోంచి తల బైటికి పెట్టి నిర్మలంగా నవ్వుతూ అన్నాడు. ✦

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక : 5 జనవరి 1998)